

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 20.3.2013

Český telekomunikační úřad

Odbor legislativní a právní

Dne 2.4.2013

16

Číslo jednací
230 372/2012-606/VIII.vyř.

Praha
4. března 2013

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 107 odst. 11 a § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává v řízení zahájeném dne 5. 11. 2012 na návrh společnosti Vodafone Czech Republic a.s., se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10, IČO: 257 88 001, zastoupené Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem, se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4 (dále jen „navrhovatel“) proti společnosti GTS Czech s.r.o., se sídlem Přemyslovská 2845/43, 130 00 Praha 3, IČO: 284 92 170 (dále jen „odpůrce“) ve věci sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení v částí týkající se návrhu navrhovatele na rozhodnutí sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích o uložení povinnosti odpůrci uzavřít s navrhovatelem dodatek č. 6 ke Smlouvě o propojení veřejných komunikačních sítí ze dne 1. 9. 2010 ve znění předloženém navrhovatelem odpůrci dne 15. 8. 2012 zastavuje.
- II. Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu se návrh navrhovatele v části týkající se požadavku navrhovatele na určení, že navrhovatel ve vztahu k odpůrci splnil povinnosti uložené mu rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu o ceně CEN/7/07.2012-2 ze dne 3. 7. 2012, čj. ČTÚ-23 556/2012-611 tím, že předložil odpůrci k uzavření návrh dodatku č. 6 ve znění ze dne 15. 8. 2012 ke Smlouvě o propojení veřejných komunikačních sítí ze dne 1. 9. 2010 uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem, zamítá.
- III. Podle ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích se žádnému z účastníků řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Dne 5. 11. 2012 obdržel správní orgán ze strany navrhovatele návrh ze dne 2. 11. 2012 na rozhodnutí sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích proti odpůrci (dále jen „návrh“). Doručením uvedeného návrhu bylo zahájeno sporné správní řízení vedené pod čj. ČTÚ-230 372/2012-606, jako spor podle § 127 zákon o elektronických komunikacích.

Předmět daného správního řízení vymezil navrhovatel v předloženém návrhu jako rozhodnutí o uložení povinnosti odpůrci uzavřít s navrhovatelem dodatek č. 6 ve znění předloženém navrhovatelem odpůrci dne 15. 8. 2012 ke Smlouvě o propojení veřejných komunikačních sítí uzavřené mezi účastníky řízení dne 1. 9. 2010 (dále jen „Smlouva“), současně se však primárním petitem dožaduje vydání rozhodnutí o určení právního vztahu.

Úvodem navrhovatel v předloženém návrhu konstatuje, že Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Úřad“) vydala dne 3. 7. 2012 rozhodnutí o ceně CEN/7/07.2012-2, čj. ČTÚ-23 556/2012-611 (dále jen „Rozhodnutí CEN“), ve kterém uložila navrhovateli ve výroku I. povinnost ve smyslu § 51 odst. 5 písm. f) a § 59 zákona o elektronických komunikacích a s ohledem na provedenou analýzu relevantního trhu „Ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích“ sjednávat ceny za propojení v jeho veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminace) tak, aby

a) v období do 14. července 2012 nebyla překročena maximální cena 1,08 Kč/min bez DPH,
b) v období od 15. července 2012 nebyla překročena maximální cena 0,55 Kč/min bez DPH.
Pro nově uzavírané smluvní vztahy byla navrhovateli uložena výrokiem II. předmětného Rozhodnutí CEN povinnost sjednávat ceny podle Rozhodnutí CEN ode dne nabytí právní moci tohoto Rozhodnutí CEN, v ostatních případech byla navrhovateli uložena povinnost sjednat a uplatňovat ceny v souladu s regulací cen dle Rozhodnutí CEN od 15. 9. 2012.

Navrhovatel v návrhu uvádí, že postupoval v souladu s povinnostmi uloženými mu Rozhodnutím CEN, když již dne 15. 8. 2012 zaslal odpůrci návrh dodatku č. 6 ke Smlouvě, který však odpůrce odmítl s navrhovatelem uzavřít a zaslal navrhovateli vlastní znění předmětného dodatku č. 6, přičemž neakceptoval znění dodatku č. 6 předloženého navrhovatelem v ustanovení článku 3 odstavce 3.1 písmeno b. a c., kterým navrhovatel dodatek č. 6 toliko upravoval pouze jako smluvní vztah na dobu určitou, přičemž se snažil reflektovat na situaci, která může nastat a kterou je vhodné k odstranění potenciální nejistoty v rámci smluvního vztahu upravit již v rámci tohoto dodatku č. 6.

Navrhovatelem identifikovaná sporná ustanovení předmětného dodatku č. 6 zní:

„b. Účinnost tohoto Dodatku skončí v případě, že bude Rozhodnutí CEN pravomocně zrušeno.“

c. Účinnost tohoto Dodatku skončí rovněž v případě, že bude Rozhodnutí CEN pravomocně nahrazeno jiným rozhodnutím o ceně za propojení ve veřejné mobilní telefonní síti za službu ukončení volání (terminaci) vydaným Českým telekomunikačním úřadem. Účinnost tohoto Dodatku v takovém případě skončí dnem, ke kterému skončí účinnost maximální ceny za terminaci stanovené v nahrazeném rozhodnutí CEN.“

Navrhovatel v návrhu dále uvádí, že je přesvědčen, že splnil povinnost stanovenou mu Rozhodnutím CEN, když předložil odpůrci k uzavření návrh dodatku č. 6 ve znění, které zcela odpovídalo Rozhodnutí CEN, a to v rámci lhůty stanovené v tomto rozhodnutí a uplatňování cen podle výroku I. Rozhodnutí CEN. K uzavření dodatku č. 6 nedošlo dle mínění navrhovatele z důvodu na straně odpůrce, jenž předložený návrh odmítl uzavřít s odkazem, že obsahuje ustanovení nesouvisející s plněním povinností vyplývajících z Rozhodnutí CEN, s čímž navrhovatel nesouhlasí. Navíc navrhovatel v předmětném návrhu dodává, že výrok I. Rozhodnutí CEN uvádí, že je navrhovatel povinen sjednávat ceny tak, aby odpovídaly cenám stanoveným v tomto Rozhodnutí CEN. V rámci sjednání těchto cen

pak navrhovatel není omezen v tom, aby v předmětném dodatku č. 6 reflektoval skutečný stav věci a možný vývoj, na který je dle jeho názoru nutno reagovat.

Navrhovatel dále uvádí, že sporná ustanovení dodatku č. 6 žádným způsobem nezvýhodňují navrhovatele ani neznevýhodňují odpůrce, pouze reflektují situaci, která může nastat a kterou je nutné k odstranění potenciální nejistoty v rámci smluvního vztahu upravit již v rámci předmětného dodatku č. 6.

Navrhovatel dále konstatuje, že v případě, že by došlo k pravomocnému zrušení Rozhodnutí CEN, zůstalo by v platnosti předchozí Rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně CEN/7/04.2010-69 (dále jen „Rozhodnutí CEN 2010“), které však stanoví maximální ceny za propojení ve veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminaci) v jiné výši. Navrhovatel by tak byl povinen v rámci cen za propojení, postupovat dle tohoto Rozhodnutí CEN 2010, nicméně dle jím uzavřeného a účinného dodatku č. 6 s odpůrcem by měl sjednány ceny ve zcela jiném režimu, tj. by byl nucen postupovat v rozporu s předchozím Rozhodnutím CEN 2010. Z důvodu zamezení vzniku nebezpečí v podobě výrazné nejistoty při plnění vzájemných práv a povinností se svými smluvními partnery se navrhovatel snažil v souladu s Rozhodnutím CEN, které mu ukládá povinnost sjednávat ceny uvedeným způsobem (co do stanovení ceny), předejít v podobě sjednání dodatku č. 6 se zmíněným ustanovením o konci jeho účinnosti.

Dále navrhovatel uvedl, že v případě pravomocného nahrazení Rozhodnutí CEN jiným budoucím rozhodnutím o ceně za propojení ve veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminaci) by byl naopak navrhovatel povinen postupovat dle tohoto nového rozhodnutí o ceně, a tedy platnost a účinnost dodatku č. 6 k Rozhodnutí CEN by ztratila jakoukoliv relevanci. Zároveň pokud by došlo ke zvýšení nákladů a tím i ke zvýšení maximální regulované ceny, není možné vyloučit ze strany obchodních partnerů, že by na toto zvýšení reagovali v případě trvající účinnosti dodatku č. 6 bez navrhovaného znění ustanovení, přičemž málokterý partner by byl ochoten přistoupit ke změně smluvní dokumentace a akceptaci vyšší (maximální) ceny.

Pro vyloučení jakékoli pochybnosti je proto dle navrhovatele naprosto nezbytné účinnost dodatku č. 6 vázat na platnost Rozhodnutí CEN, které je výrazem vrchnostenské pravomoci Úřadu, nikoli soukromoprávní autonomie vůle stran smlouvy/dodatku č. 6. Relevance požadované jistoty a vyřešení této otázky je dle navrhovatele zřejmá i z odůvodnění Rozhodnutí CEN, kde Úřad argumentaci ohledně nejistoty právní, jež je zapříčiněna způsobem regulace ze strany Úřadu v podobě cenového rozhodnutí, uznal a připustil, že taková situace může nastat.

Navrhovatel se domnívá, že je třeba zkoumat otázku, zda lze splnění (případně nesplnění) povinnosti stanovené Rozhodnutím CEN dosáhnout výhradně jednáním adresáta této povinnosti, tj. navrhovatele, nebo zda její splnění může záviset i na jednání třetího subjektu, jemuž žádná, ani související povinnost uložena nebyla. Navrhovatel tímto poukazuje na skutečnost, že splnění povinnosti dle Rozhodnutí CEN závisí nejen na jednání navrhovatele, ale i na vůli třetí strany (v daném případě odpůrce), tj. na ochotě dodatek č. 6 uzavřít.

Navrhovatel má za nepochybné, že povinnost sjednávat či sjednat (a mít sjednané) ceny za propojení ve veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminaci) dle Rozhodnutí CEN trvá pouze a výhradně po dobu platnosti a účinnosti tohoto rozhodnutí CEN.

Navrhovatel uvádí, že předložil dne 15. 8. 2012 odpůrci dodatek č. 6, ve kterém navrhuje upravit ceny za propojení ve veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminaci) tak, že od 15. 9. 2012 má být ze strany navrhovatele účtována cena 0,55 Kč bez DPH za minutu. V tomto ohledu je návrh dodatku č. 6 plně v souladu s povinností vyplývající z rozhodnutí CEN.

Navrhovatel kromě shora zmíněného ustanovení navrhl, aby účinnost předmětného dodatku č. 6 byla vázána na (i) okamžik zrušení Rozhodnutí CEN nebo na (ii) okamžik skončení účinnosti maximálních cen za propojení ve veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminaci) stanovené Rozhodnutím CEN v případě, kdy Rozhodnutí CEN bude nahrazeno jiným cenovým rozhodnutím Úřadu.

Navrhovatel tvrdí, že nelze přičítat k jeho tíži, pokud třetí strana neakceptuje sjednání předmětného dodatku č. 6 na dobu určitou a dovozovat, že tím navrhovatel porušuje svou povinnost uloženou Rozhodnutím CEN.

Dle názoru navrhovatele by mohla být důvodem odmítnutí navrženého dodatku č. 6 odpůrcem snaha o získání neoprávněného majetkového prospěchu, resp. neoprávněné konkurenční výhody oproti navrhovateli a ostatním osobám vykonávajícím komunikační činnost dle ustanovení § 7 zákona o elektronických komunikacích. Pokud by byl navrhovatel nucen sjednat vyšší ceny za propojení ve veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminaci) na dobu neurčitou, tato cena by byla platná a účinná až do doby, než bude dohodou sjednána jiná cena. Přitom v případě, že by došlo ke zvýšení regulované ceny (novým rozhodnutím Úřadu), navrhovatel bude v situaci, že nebude moci uplatnit vyšší cenu odpovídající nákladům služby. Jelikož cena za propojení ve veřejné telefonní síti je za službu ukončení volání (terminaci) dle Rozhodnutí CEN stanovena jako maximální, nebude nižší cena za terminaci sjednána ve Smlouvě (resp. jejím dodatku č. 6) v rozporu s takto regulovanou cenou a odpůrce může navrhovateli odmítat uzavření nového dodatku v intencích nově vydaného rozhodnutí Úřadu o ceně. Jak je Úřadu známo z jeho úřední činnosti, navrhovatel má s ostatními smluvními partnery sjednány dodatky ke smlouvám o propojení veřejných komunikačních sítí v obdobném znění navrženého dodatku č. 6, který odpůrce jako jediný odmítl uzavřít. Pokud by pouze odpůrce byl oprávněn platit nižší ceny za propojení ve veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminace) v rámci smluvního vztahu s navrhovatelem, nepochybně by tím získal v případě zrušení Rozhodnutí CEN neoprávněnou konkurenční výhodu oproti ostatním osobám vykonávajícím komunikační činnosti dle ustanovení § 7 zákona o elektronických komunikacích.

Navrhovatel dále uvedl, že od 15. 9. 2012 fakticky účtuje odpůrci ceny za propojení v jeho veřejné telefonní síti za službu ukončení volání (terminace) ve výši dle Rozhodnutí CEN, bez ohledu na formální neuzavření dodatku č. 6 s odpůrcem.

Navrhovatel je toho názoru, že odpůrce odmítl uzavřít předmětný dodatek č. 6 bez řádného relevantního důvodu, čímž způsobil, že navrhovatel nemůže splnit povinnosti, uložené mu Rozhodnutím CEN.

Navrhovatel uvedl, že pravomoc k rozhodnutí sporu o otázku, zda navrhovatel splnil při přípravě návrhu na uzavření dodatku č. 6 ve znění předloženém navrhovatelem povinnost stanovenou Rozhodnutím CEN, je dle navrhovatele dána ve smyslu ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích, a to z důvodu, že rozhodnutí vydávaná správním orgánem v řízení zahájených na základě shora uvedeného § 127 zákona o elektronických komunikacích, jsou dle samotného vyjádření Úřadu pouze deklaratorní.

Navrhovatel v návrhu dále uvádí, že požadavek na uzavření dodatku č. 6 je připraven splnit a učinil k tomu veškeré potřebné kroky v souladu s Rozhodnutím CEN, nicméně pro uzavření dodatku č. 6 jako dvoustranného právního úkonu nemůže navrhovatel nahradit nezbytnou součinnost ze strany odpůrce. Navrhovatel má tedy za to, že je zde dána pravomoc a příslušnost správního orgánu vést a rozhodnout spor ve smyslu ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s ustanovením § 141 a § 142 správního řádu, tj. řízení o určení právního vztahu.

Na požadovaném deklaratorním rozhodnutí má navrhovatel dle svého mínění právní zájem, neboť na tomto rozhodnutí závisí otázka, zda navrhovatel splnil povinnost uloženou mu Rozhodnutím CEN či nikoliv.

S ohledem na shora uvedené navrhovatel navrhuje, aby správní orgán vydal níže uvedené rozhodnutí, kterým se (i) určuje, že navrhovatel ve vztahu k odpůrci splnil povinnosti uložené mu Rozhodnutím CEN tím, že předložil odpůrci k uzavření návrh Dodatku č. 6 ve znění ze dne 15. 8. 2012 ke Smlouvě a (ii) odpůrce je povinen uhradit navrhovateli náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce navrhovatele, to vše do 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Dále navrhovatel uvedl, že pokud správní orgán dospěje na základě přezkoumání merita věci a formulace petitu k závěru, že k rozhodnutí sporu dle navrženého určovacího petitu nemá pravomoc, přičemž navrhovatel je přesvědčen, že takovou pravomoc správní orgán má, nebo že takto nelze v rámci správního řízení věc před ním projednat a rozhodnout, je navrhovatel toho názoru, že je na místě, aby nadepsaný správní orgán rozhodl o uložení povinnosti odpůrci uzavřít níže uvedený dodatek č. 6 ke Smlouvě.

Podle navrhovatele je pravomoc k rozhodnutí sporu o uzavření dodatku č. 6 ke Smlouvě ve znění předloženém navrhovatelem dána ve smyslu ustanovení § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s ustanovením § 127 téhož zákona, přičemž navrhovatel činí předmětem tohoto řízení pouze rozhodnutí o uložení povinnosti odpůrce uzavřít navrhované znění dodatku, jehož sporným bodem je znění článku 3 odstavce 3.1 písmeno b. a c.

Proto navrhovatel in eventum navrhuje, aby správní orgán vydal rozhodnutí, ve kterém uloží odpůrci povinnost uzavřít s navrhovatelem dodatek č. 6 ke Smlouvě ve znění předloženém navrhovatelem v návrhu a dále povinnost uhradit navrhovateli náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce navrhovatele, to vše do 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Dne 5. 12. 2012 obdržel správní orgán vyjádření odpůrce k předmětnému správnímu řízení. V rámci tohoto podání uvedl odpůrce následující skutečnosti. Odpůrce předně ve svém vyjádření rekapituluje, že navrhovateli bylo uloženo Rozhodnutím CEN upravit své ceny za terminaci do mobilní sítě závazným způsobem tak, že byla určena maximální cena a povinnost ji sjednat se svými stávajícími velkoobchodními partnery nejpozději do 15. 9. 2012. Toto rozhodnutí o ceně přitom nenařizovalo navrhovateli činit jakékoli jiné úpravy ve stávajících smlouvách, stejně jako neurčovalo jakékoli časové omezení platnosti uvedených cen. Odpůrce uvádí, že je samozřejmé, že z povahy tohoto rozhodnutí o ceně platí, že může být změněno nebo zrušeno jiným rozhodnutím o ceně, ale samo nenařizovalo v tomto duchu upravit smlouvy. Předmětné Rozhodnutí CEN pouze ukládalo navrhovateli povinnost uplatnit a sjednat nové ceny.

Odpůrce dále uvádí, že nesouhlasil s předloženým zněním dodatku č. 6 v části článku 3 odstavce 3.1 písmeno b. a c., a protože si je odpůrce vědom, že pro splnění svých povinností potřebuje navrhovatel odpůrcovu součinnost, navrhl odpůrce navrhovateli znění dodatku č. 6, ve kterém byla navržena pouze změna cen v souladu s Rozhodnutím CEN. Navrhovatel však trval na svém původním návrhu. Ze společných jednání odpůrce usoudil, že navrhovatel chce využít potřeb odpůrce na sjednání nových cen a hodlá spolu s nimi prosadit sporná ustanovení článku 3 odstavce 3.1 písmeno b. a c. stávající Smlouvy. Odpůrce takovýto nátlak odmítl a obrátil se na Úřad s tím, že navrhovatel podmiňuje splnění povinnosti uložené Rozhodnutím CEN a odmítá sjednat ceny bez dalšího. Úřad stav prošetřil a oznámením zn.: ČTÚ-219 913/2012-611 sdělil odpůrci, že navrhovatel byl vyzván k nápravě.

Ve svém vyjádření odpůrce rovněž správnímu orgánu sdělil, že dne 16. 11. 2012 byl mezi navrhovatelem a odpůrcem uzavřen dodatek č. 6, ve znění navrženém odpůrcem, který sjednává ceny v souladu s předmětným Rozhodnutím CEN.

Ve svém vyjádření odpůrce dále uvádí, že nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že sporné ustanovení má za cíl odstranění potenciální nejistoty v tom, jaké budou účtovány ceny v případě zvýšení maximálního stropu cen daných Rozhodnutím CEN, případně při jeho zrušení. Pro odpůrce je návrh dodatku č. 6 obsahující sporný článek 3 odstavec 3.1 písmeno b. a c. nepřijatelný právě z důvodu právní jistoty. Dle tvrzení odpůrce je velkoobchodní cena za terminaci do mobilní sítě účtována navrhovatelem totiž základním vstupem pro určení koncové ceny odpůrce pro jeho koncové zákazníky na vysoce konkurenčním trhu s minimálním prostorem pro marži. Současně platí, že koncoví zákazníci uzavírají s odpůrcem dlouhodobé smlouvy po jejichž dobu platnosti jim odpůrce garantuje ceny za volání do mobilní sítě. Pro odpůrce a pro jeho právní jistotu je tedy zcela zásadní, aby nemohlo dojít k jednostrannému zvýšení velkoobchodní ceny, neboť by se dostal do přímé ztráty při plnění svým koncovým zákazníkům a hrozila by mu značná škoda. Odpůrce dále konstatuje, že si je vědom skutečnosti, že ceny za mobilní terminaci se mohou za určitých okolností zvýšit, a to i třeba v důsledku změny cenových předpisů, v takovém případě však stávající Smlouva dává odpůrci možnost vyjednávat s navrhovatelem o nové ceně či k podniknutí právních kroků bez toho, aby čelil přímé ztrátě. Navrhovatel má v takovém případě naopak možnost Smlouvu platně vypovědět. Práva obou stran jsou tak dle názoru odpůrce vyvážená a v případě nedohody existuje dostatečný prostor pro vyřešení vztahů s koncovými zákazníky odpůrce.

Za předpokladu, že by Smlouva obsahovala shora zmíněná sporná ustanovení, aplikoval by navrhovatel dle tvrzení odpůrce vyšší ceny okamžitě, čímž by odpůrce okamžitě utrpěl ztrátu na svých službách poskytovaných koncovým zákazníkům, a to na základě rozhodnutí v řízení (rozhodnutí o nové ceně případně o zrušení cenové regulace), ve kterém odpůrce nebyl účastníkem a nemohl bránit své zájmy. Vzhledem k tomu, že odpůrce nemůže předvídat, kdy dojde k případnému zvýšení ceny a ani na jakou výši se cena v budoucnosti může zvýšit, tak ji nemůže akceptovat předem, aniž by se dostal do extrémního rizika.

Odpůrce se naopak domnívá, že z argumentace navrhovatele plyne, že si chce spornými ustanoveními pojistit maximální možný zisk z velkoobchodní služby terminace v jeho síti. Riziko, kterému dle mínění odpůrce navrhovatel čelí a které se snaží vyloučit, je obava z toho, že v případě uvolnění cenové regulace by určitou dobu mohla trvat jednání s jeho velkoobchodními partnery a po tuto dobu by mohla být cena za terminaci do jeho sítě menší než maximální. Tato obava je dle názoru odpůrce podpořena nejistotou navrhovatele ve výsledku případného sporu o výši této ceny. Odpůrce tyto obavy nesdílí a dále tvrdí, že i kdyby byly tyto obavy podložené, tak riziko, kterému navrhovatel čelí, je ztráta vyčíslitelná jako rozdíl mezi stávající cenou a maximální možnou cenou po dobu, než doběhne výpovědní doba Smlouvy. Tato ztráta dle názoru odpůrce nemůže ohrozit vztahy s jeho dalšími partnery či zákazníky ani existenci společnosti jako takové. Toto riziko je dle názoru odpůrce zcela objektivně nesrovnatelné s rizikem akceptace neznámých cen platných v budoucnosti, které v extrémním případě mohou znamenat i likvidaci odpůrce. Dle tvrzení odpůrce je toto riziko navíc zmenšeno i skutečností, že současná cena za terminaci do sítě navrhovatele je známá, v současné době udržitelná bez významnějšího negativního dopadu na navrhovatele, a navrhovatel bude vždy účastníkem řízení, v jejichž rámci bude rozhodnutí o ceně vydáno a má tak možnost se zajištění svých práv v rámci řízení domáhat.

Závěrem svého vyjádření odpůrce rozporoval argumentaci navrhovatele týkající se toho, že se odpůrce odmítnutím návrhu sporných ustanovení snaží získat neoprávněné výhody. Odpůrce k tomu uvedl, že nemá jak zjistit podmínky smluv uzavřených mezi navrhovatelem a třetími subjekty a je v tomto směru odkázán pouze na tvrzení navrhovatele. Při odmítnutí sporného ustanovení odpůrce nevěděl, že tuto klauzuli mají uzavřenu s navrhovatelem již

všichni velkoobchodní partneři a tudíž ani nemohl postupovat se záměrem získat jakoukoli výhodu. Současně uvádí, že skutečnost, že sporná ustanovení byla přijata ze stran ostatních velkoobchodních partnerů a priori nezakládá povinnost odpůrce pro něj nepřijatelná ustanovení přijmout a ani to neznamena, že se tímto odpůrce snaží dosáhnout jakékoli výhody na úkor jiných partnerů navrhovatele.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem odpůrce navrhuje, aby správní orgán návrh navrhovatele v celém rozsahu zamítl.

Dne 21. 12. 2012 obdržel správní orgán vyjádření navrhovatele a změnu návrhu rozhodnutí, ve kterém navrhovatel uvedl níže uvedené skutečnosti.

Předně navrhovatel k vyjádření odpůrce ze dne 4. 12. 2012 uvedl, že odpůrce svoji argumentaci směřuje pouze v rámci svého vlastního ekonomického a hospodářského přínosu a žádným způsobem nerozporuje ani se nevyjádřil k navrhovatelem uvedeným podstatným skutečnostem a tvrzením uvedeným v návrhu.

Předmět sporu vymezený podle názoru navrhovatele v souladu s ustanovením § 141 a § 142 správního řádu je primárně o deklaraci (rozhodnutí), zda navrhovatel splnil povinnost dle Rozhodnutí CEN tím, že předložil odpůrci k uzavření návrh dodatku č. 6. Až alternativně a z pouhé procesní opatrnosti byl, v případě odmítnutí či dokonce nemožnosti správního orgánu rozhodnout v rámci tohoto primárního petitu, navrhovatelem navržen petit alternativní, který však pozbyl důvodu s ohledem na skutečnost, že dne 16. 11. 2012, tj. před doručením předmětného vyjádření spolu již účastníci řízení uzavřeli dodatek č. 6 ke Smlouvě.

Navrhovatel uvádí, že z vyjádření odpůrce je zcela patrný nekonstruktivní postoj k řešení a sjednání dodatku č. 6, čímž de facto dle názoru navrhovatele odpůrce i potvrzuje svůj záměr nesjednat dodatek č. 6, v původně navrženém znění, ač byl dle názoru navrhovatele v souladu s Rozhodnutím CEN.

Navrhovatel dále rozporuje tvrzení odpůrce o záměru navrhovatele využít potřeb odpůrce na sjednání nových cen a z úmyslu prosadit spolu s nimi i sporná ustanovení dodatku č. 6. Dle názoru navrhovatele jsou odpůrcem uvedená tvrzení nepodložená, zavádějící a nezakládající se na pravdě. Návrh dodatku č. 6 byl dle názoru navrhovatele zcela v souladu s Rozhodnutím CEN, sporná ustanovení nezasahovala do Smlouvy, jak uvádí odpůrce, nýbrž se týkala pouze účinnosti dodatku č. 6 a nezvýhodňovala ani jednu ze stran. Naopak navrhovatel tvrdí, že odpůrce využil skutečnosti, že je navrhovatel povinen dodatek č. 6 ke Smlouvě uzavřít a předložil dodatek č. 6 ve znění, jež bylo pro odpůrce přijatelné s tím, že jej navrhovatel uzavře, jelikož je povinován ve stanovené lhůtě sjednat a uplatňovat ceny v souladu s Rozhodnutím CEN.

Navrhovatel taktéž odmítl argumentaci odpůrce, že je pro jeho právní jistotu zcela zásadní, aby nemohlo dojít k jednostrannému zvýšení velkoobchodní ceny, neboť by se odpůrce dostal do přímé ztráty při plnění svým koncovým zákazníkům. Navrhovatel k tomu uvádí, že odpůrce nese toto riziko v zásadě neustále, neboť ke zrušení Rozhodnutí CEN či jeho nahrazení jiným rozhodnutím může dojít v zásadě kdykoliv.

Dále navrhovatel uvedl, že se odpůrce v rámci svého předloženého vyjádření pouští do závěrů, k nimž nemá žádné relevantní informace ani podklady a jedná se tedy o zcela zavádějící domněnky, které se nezakládají na pravdě.

Navrhovatel dále uvedl že dalším podpůrným důkazem svědčícím ve prospěch tvrzení navrhovatele je skutečnost, že ostatní obchodní partneři dodatky ke smlouvám o propojení veřejných komunikačních sítí ve znění předloženém odpůrci s navrhovatelem uzavřeli, jejich znění tedy bylo v souladu s Rozhodnutím CEN a dle názoru navrhovatele předložením dodatku č. 6 v původně navrženém znění navrhovatel splnil svou povinnost uloženou zmíněným Rozhodnutím CEN.

Navrhovatel tedy trvá na svém názoru, že pokud navrhl úpravu účinnosti dodatku č. 6 tak, aby nová cena byla účinná pouze po dobu účinnosti cenové regulace, skrze kterou byla povinnost navrhovateli uložena, byl takový návrh v souladu s Rozhodnutím CEN a jednalo se o splnění povinnosti tímto rozhodnutím uložené. Na podporu svého tvrzení se navrhovatel odvolává na rozhodnutí CEN/7/12.2012-7 ze dne 17. 12. 2012, v jehož výroku II. je nyní zcela jasně deklarováno, že povinnost sjednávat a uplatňovat ceny v regulované výši trvá po dobu účinnosti tohoto rozhodnutí.

Dle názoru navrhovatele nemůže být v souladu s Rozhodnutím CEN, potažmo se zákonem, pokud odpůrce svým postojem nutí navrhovatele, aby ceny platily delší dobu.

Vzhledem ke skutečnosti, že mezi navrhovatelem a odpůrcem již byl dodatek č. 6 ke Smlouvě uzavřen, vzal navrhovatel svůj návrh ze dne 2. 11. 2012 zpět co do alternativního petitu. S přihlédnutím k návrhu petitu ze dne 2. 11. 2012 a s ohledem na skutečnost, že má navrhovatel i nadále na požadovaném deklaratorním rozhodnutí právní zájem, neboť na tomto rozhodnutí závisí otázka, zda navrhovatel splnil povinnost uloženou mu Rozhodnutím CEN či nikoliv, trvá navrhovatel na primárně navrženém petitu, jehož znění je uvedeno výše.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 10. 1. 2013 k předmětnému správnímu řízení a ke shora uvedeným tvrzením navrhovatele uvedl, že se k podstatným skutečnostem a tvrzením navrhovatele uvedeným v návrhu vyjádřil dostatečně a má za to, že správní orgán má za jeho stranu podklady k posouzení sporu a rozhodnutí.

Odpůrce dále sděluje, že se záměrně nevyjadřoval k primárnímu petitu navrhovatele, a to z toho důvodu, že jej považuje za zmatečný a odporující zákonu. Posouzení právních otázek, které s ním souvisí proto odpůrce ponechal na správním orgánu.

Odpůrce předeslal, že neupírá navrhovateli právo, aby bylo rozhodnuto o tom, že mu určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo ve smyslu ustanovení § 142 správního řádu. Nicméně je přesvědčen, že se tomu nemůže dít v rámci sporného řízení.

Dne 14. 1. 2013 doplnil odpůrce své shora uvedené vyjádření o souhlas se zpětvzetím alternativního petitu navrhovatele.

Dopisem ze dne 18. 1. 2013 vyrozuměl správní orgán účastníky řízení, že dne 24. 1. 2013 v 10:00 hod. provede dokazování v rozsahu navrhovatelem a odpůrcem navržených listinných důkazů a současně účastníky řízení vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

Dne 22. 1. 2013 se dostavil ke správnímu orgánu právní zástupce navrhovatele za účelem nahlížení do spisu, o čemž byl správním orgánem sepsán protokol. Odpůrce se správnímu orgánu předem omluvil, že tohoto svého práva nevyužije.

Dne 24. 1. 2013 provedl správní orgán dokazování za přítomnosti právního zástupce navrhovatele. Odpůrce správní orgán předem o své neúčasti při provádění důkazů informoval.

* * *

Po posouzení a vyhodnocení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí a navržených důkazů správní orgán konstatuje následující skutečnosti.

Při rozhodování ve věci vycházel správní orgán z příslušných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, z obecných právních předpisů, z listinných důkazních prostředků předložených účastníky řízení v průběhu celého správního řízení, z veřejně

známých skutečností, dále z opatření obecné povahy analýza trhu č. A/7/09.2009-11, čj. 81 425/2009-609 ze dne 22. září 2009 – ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích, rozhodnutí SMP/7/03.2010-23, čj. 93 001/2009-609/VI. vyř., ze dne 23. března 2010, rozhodnutí REM/7/04.2010-30, čj. 93 092/2009-610/VI. vyř., ze dne 1. dubna 2010, rozhodnutí o ceně CEN/7/04.2010-69, čj. ČTÚ-93 233/2009-611 ze dne 21. 4. 2010, rozhodnutí o ceně CEN/7/07.2012-2, čj. ČTÚ-23 556/2012-611 ze dne 3. 7. 2012, rozhodnutí o ceně CEN/7/12.2012-7, čj. ČTÚ-136 200/2012 ze dne 17. 12. 2012, dále rovněž z opatření obecné povahy č. OOP/1/02.2008-2, čj. ČTÚ-12 806/2008-609, ze dne 20. února 2008, kterým se stanoví relevantní trhy v oboru elektronických komunikací, včetně kritérií pro hodnocení významné tržní síly. Dále správní orgán vycházel ze Smlouvy uzavřené mezi spornými stranami včetně uzavřených dodatků, kterou má k dispozici a z dalších smluv o propojení a jejich dodatků, které uzavřel navrhovatel s třetími subjekty, které má správní orgán k dispozici.

Jak je uvedeno v § 141 odst. 4 správního řádu, ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Podle § 127 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Funkčně příslušným správním orgánem k projednání a rozhodnutí daného sporu je tedy s ohledem na shora uvedené zákonné ustanovení předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Navrhovatel i odpůrce jsou osobami vykonávajícími komunikační činnosti ve smyslu ustanovení § 7 zákona o elektronických komunikacích. Z obsahu předloženého návrhu vyplývá, že se navrhovatel domáhá rozhodnutí sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, jak je podrobně zdůvodněno níže.

Předmětný spor se týká povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích, konkrétně povinností uložených navrhovateli Rozhodnutím CEN.

Věcná příslušnost pro rozhodnutí předmětného sporu je dána skutečností, že mezi navrhovatelem a odpůrcem byla v rámci jejich podnikatelské činnosti uzavřena Smlouva, tj. obchodně závazkový vztah založený podle § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, přičemž § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích dále stanoví, že: *„Nedojde-li k uzavření písemné smlouvy o přístupu nebo smlouvy o propojení sítí do 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy, je Úřad oprávněn na základě návrhu kterékoliv smluvní strany rozhodnout spor o přístupu nebo propojení postupem podle § 127. Součástí návrhu smluvní strany na rozhodnutí sporu musí být návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí.“*

Ustanovení § 80 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích dále stanoví: *„V případě změn a dodatků smlouvy o přístupu nebo smlouvy o propojení se použijí odstavce 3 a 4 obdobně.“*

Pravomoc správního orgánu k rozhodnutí předmětného sporu je tak s ohledem na shora uvedená ustanovení § 80 odst. 4 a 5 a § 127 zákona o elektronických komunikacích dána.

Kromě toho, že v předloženém návrhu navrhovatel uvádí, že se domáhá rozhodnutí sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, v navrženém petitu se primárně po správním orgánu v rámci deklarovaného sporného řízení dožaduje vydání rozhodnutí o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu konkrétně, že navrhovatel ve vztahu k odpůrci splnil povinnosti uložené mu Rozhodnutím CEN tím, že předložil odpůrci k uzavření návrh dodatku č. 6 již dne 15. 8. 2012. Teprve v rámci alternativního petitu se navrhovatel domáhá uložení povinnosti odpůrci, tedy rozhodnutí sporu o uzavření dodatku č. 6 ke Smlouvě ve znění předloženém navrhovatelem odpůrci dne 15. 8. 2012.

K požadavku navrhovatele na vydání rozhodnutí o určení právního vztahu správní orgán uvádí, že řízení o určení právního vztahu je zvláštním typem řízení upraveným § 142 odst. 1 správního řádu, principiálně odlišným od řízení sporného. Vzhledem ke skutečnosti, že z podstaty předloženého návrhu však rovněž vyplývá požadavek navrhovatele rozhodnout spor podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, dospěl správní orgán k závěru, že je s ohledem na § 142 odst. 2 správního řádu, jenž stanoví: „*Podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.*“, právně přípustné a vhodné s ohledem na skutečnosti, jež v průběhu sporného řízení vyšly najevo i opodstatněné, se s primárním návrhem petitu navrhovatele vypořádat v intencích shora uvedeného zákonného ustanovení v rámci předmětného sporného řízení.

Dne 16. 11. 2012, tj. v průběhu správního řízení, došlo mezi účastníky k uzavření sporného dodatku č. 6 ve znění protinávru předloženého odpůrcem, což je zásadní skutečnost mající vliv na toto sporné správní řízení.

V důsledku uzavření předmětného dodatku č. 6 zúžil navrhovatel se souhlasem odpůrce předmět řízení, resp. vzal zpět jeho část týkající se požadavku na rozhodnutí sporu o uzavření dodatku č. 6 ve znění původně požadovaném navrhovatelem. Na základě této nové skutečnosti nezbyvá správnímu orgánu než v této části návrhu předmětné sporné řízení zastavit v souladu s § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K další části návrhu navrhovatele týkající se určení právního vztahu, a to že navrhovatel ve vztahu k odpůrci splnil povinnosti uložené mu Rozhodnutím CEN tím, že předložil odpůrci k uzavření návrh dodatku č. 6 ve znění ze dne 15. 8. 2012 ke Smlouvě, správní orgán konstatuje následující.

Navrhovatel ve svém návrhu řešil zejména to, že odpůrce odmítá uzavřít navrhovatelem předložený návrh dodatku, a to s poukazem na sporné ustanovení uvedené v článku 3 odstavci 3.1 písmeno b. a c., kterým navrhovatel, jak tvrdil, upravoval pouze smluvní vztah na dobu určitou, přičemž se snažil reflektovat na situaci, která může nastat a kterou je vhodné k odstranění potenciální nejistoty v rámci smluvního vztahu upravit již v rámci tohoto dodatku č. 6. Dále v návrhu navrhovatel dovozoval oprávněnost svého požadavku omezit dodatek na dobu určitou.

Navrhovatel byl na základě provedených analýz relevantních trhů stanoven podnikem s významnou tržní silou na relevantním trhu č. 7 – ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích a jako takovému mu byly stanoveny určité povinnosti, vč. cenové regulace. V rámci cenové regulační činnosti Úřadu, což je jeden z nejvyšších možných způsobů regulace trhu, byly v Rozhodnutí CEN stanoveny maximální ceny, které je navrhovatel oprávněn účtovat za poskytnuté služby všem odběratelům (podnikatelům v elektronických komunikacích), tedy i odpůrci. Rozhodnutím CEN byla navrhovateli uložena povinnost sjednat a uplatňovat ceny v souladu s regulací cen nejpozději od 15. 9. 2012.

V tomto ohledu předně správní orgán uvádí, že domáhá-li se kdokoli určení právního vztahu, je podle § 141 odst. 1 správního řádu povinen prokázat, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv.

Navrhovatel ve svých podáních učiněných v průběhu správního řízení pouze uvedl, že má nadále na požadovaném deklaratorním rozhodnutí právní zájem, neboť na tomto rozhodnutí závisí otázka, zda navrhovatel splnil povinnost uloženou mu Rozhodnutím CEN či nikoliv. Svůj deklarovaný právní zájem tak sice navrhovatel předesílá, avšak žádným způsobem neuvádí důvod nezbytnosti vydání takového rozhodnutí pro uplatnění jeho práv.

S ohledem na skutečnost, že dodatek č. 6 ke Smlouvě byl mezi účastníky již v průběhu tohoto řízení řádně uzavřen, odpadl podle názoru správního orgánu nejen předmět sporu o uzavření dodatku č. 6, ale není dán ani důvod pro rozhodnutí o určení právního vztahu, jak stále požaduje navrhovatel. Z tohoto důvodu se jeví správnímu orgánu požadavek navrhovatele na rozhodnutí o primárním petitu v rámci předmětného sporného řízení za bezpředmětný a jeho právní zájem na vydání takového rozhodnutí v daný okamžik za nedostatečně prokázaný a zdůvodněný.

Nadto správní orgán uvádí, že vzhledem k tomu, že znění uzavřeného dodatku již neobsahuje sporná ustanovení uvedená v článku 3 odstavce 3.1 písmeno b. a c. původně navrženého dodatku č. 6, jedná se de facto dle názoru správního orgánu o jiný dodatek č. 6, než který původně navrhovatel požadoval uzavřít a tudíž není zřejmá existence navrhovatelem tvrzeného právního zájmu na vydání rozhodnutí o určení, že uloženou povinnost předložením svého návrhu dodatku splnil, ani z tohoto důvodu.

Správní orgán je toho názoru, že za situace, kdy již odpadl předmět sporu, a požadavek na rozhodnutí o určení právního vztahu nebyl dostatečně navrhovatelem zdůvodněn/prokázán, nemá důvod o tomto požadavku navrhovatele rozhodnout samostatně, a proto dospěl k závěru, že v této části je nutno návrh navrhovatele zamítnout.

V této souvislosti správní orgán upozorňuje, že Úřad již vydal vůči navrhovateli nové Rozhodnutí o ceně CEN/7/12.2012-7 ze dne 17. 12. 2012, čj. ČTÚ-136200/2012-611, které mění (snižuje) ceny za ukončení volání v mobilní síti. Za dané situace neshledává správní orgán důvodným zabývat se určením, zda byla uložená povinnost v současné době již změněným Rozhodnutím CEN splněna či nikoliv, neboť sám navrhovatel ve svém návrhu uvedl, že povinnost uzavřít dodatek „trvá pouze a výhradně po dobu platnosti a účinnosti Rozhodnutí CEN“.

Nad rámec shora uvedeného správní orgán konstatuje, že Úřad se v minulosti již několikrát vyjadřoval k předmětné problematice a sdělil navrhovateli své stanovisko, jak nahlíží na ustanovení, kterým navrhovatel podmiňuje uzavření smlouvy/dodatku i k problematice uplatňování a sjednávání cen podle příslušného rozhodnutí CEN 7. Postoj Úřadu v dané problematice je tedy navrhovateli dostatečně znám, aby jej mohl zohlednit v rámci své činnosti.

K části III. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že o náhradě nákladů řízení rozhodoval v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a to tak, že rozhodující hledisko pro náhradu nákladů řízení je úspěch ve věci. Je nutno konstatovat, že navrhovatel neměl ve věci úspěch a odpůrce neprokázal, že by mu v tomto řízení nějaké náklady vznikly, proto se nepřiznává žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů správního řízení a každý z účastníků řízení si nese sám náklady, které mu s tímto řízením vznikly.

Na základě uvedeného jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výročí tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat rozklad ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k Radě Českého telekomunikačního úřadu, prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Rozklad je možno učinit písemně na adresu: Český telekomunikační úřad, odbor legislativní a právní, pošt. přihrádka 02, 225 02 Praha 025, nebo ústně do protokolu. Písemné vyhotovení rozkladu se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats nebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, kdy účastník disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

"DS"

VYPRÁVENO DNE - 4 -03- 2013